

מסורת הש"ס

(א) [קידושין סט.] זכרים  
גד: (ב) [לעיל ד: ע"ז ח:]  
(ג) זכיל ולא יאמרו עוד.  
(ד) הוריות ד: (ה) [חגיגה  
יד: (ו) ר"ה ז: עריות פ"ז  
מ"ז, (ז) דה עב:  
(ח) [דברים ט"ז] כ"א:  
בבבבב

[א] גם' זה סדרין דין, נמשק  
דין שני:

בשלמא בית המקדש  
גבורה מא"י, דשמעת  
מינה דהא נא"י משתעי  
קרא וקדושין ס"א, דכתיב  
ויצילת, מכל שערך הרי

**גב' במוסלם שכד'.** במוסלם לביד  
**יועץ.** שמחלק צעיצור השנה הקריר קור  
**הוא אומר.** דגני יועץ מחוב ממך: זו  
הוא נהרג: למשפט זה דין. אם נח  
הם נהרגו לחלוף דין ממך. כח  
להדיא בין דין לדין: בין דם נדה  
דם לידם כו'. שמחלקו דם נדה  
או דם לידה אל דם ויבה:  
ובין נגע לנגע. שמחלקו נגעים אדם  
או נגעים נגדים: דברי ריבוי. היל  
למכתב דבר ריב וכחיד דברי ריב  
לרבות חרמין וערכין וקדושות שכן  
באין וחלים ע"י. יצבור הפה: זו  
**השקאה פוסה.** שחל על ידי ריב  
שניה וכן בעלה: ועריפה העגלה  
שהחל הנרג ע"י מריבה: וטהרת  
מאורה. שאף נגעים ע"י ריב של  
לשון הרע הם באים: וס לקט כהנה  
ופאה. שכן לעמים שכחבו בכן  
ואכלו בשערין י: וקמת מצית דין.  
דמחבין וקמת מכלל דביושין  
עסקין והיינו כ"ד שיושין במקום  
הקצות להם עד עת האוכל וס  
באין כל הנריבין לרין ולחוראה בכל  
עיר ועיר ואחריה חרמנה לבד של  
אותה העיר שהחמלקת ציניהם לילך  
ליושלי: מלמד שנים חרמנה גבוה  
מא". וקמת ועלית אל המקום ש"מ  
אין קר עיר בא"י שאין ירושלים גבוה  
ממנה: וא"י גבוה מכל הארצות.  
מנה דבירחא קרף מסיק למלחה  
ולאו מהא קרא ילק וקמן מפרש  
מלן: אשר העלה וגו' מכל הארצות  
אשר הדתים שם וישבו על אדמסה.  
ש"מ דאדמסה גבוה מכל הארצות  
דבניה העלה: וכן לטל דבר  
שחייבים כו'. כדלפין בהוציות [ח].  
הרמנה ל'. להאי ממניחא לעיל  
דקמי תמקיל אלל הי דחשיב דה  
הלה וגויה שזו ערמנה וקדושות  
וכולה הנך דמנה דבדחיתוקם כר"מ  
דלמד אין חיד אלל על דבר שזדון  
כרת וכו': דרפנן הס פליגין. כלומר  
אין פלוגתאס דהנך מנהי פליגין וכן  
ממרה ורבנן: הס העיור. ר' יהושע  
ור' פפיס נמס' עדיות: שמעברין  
אלהם כל אדר. ואפי"ן שלא  
נמלכו לעבר קודם הפורים וקראו ואל  
המניגה בחדר הראשון ואחר דא רח

השנה לרביה להתעבר ועברו: שפי  
ועמח מפרס נחם" ר"ח [1.] דמן הפור  
לשלוה ב"ד שכבר שמעו מן הדינים  
אלה הפורס ועוברת כ"ן יוסע" ר"ח  
לככות אחד עשר. יום אחרי של י"א שב  
חורח להיות נדה עד שיעברו י"א יום  
ולא ראהו: כי כובלת זו ביום וטובה  
אלה האחרון: רבי יוחנן אמר הלל  
ואחמר בתרמי לישני ודמן מנייהו נקט  
שהי ראהי בלדוק ב' לויח ושמה  
אחד עשר ואפי' עשעירי אינו ראו  
יוס הוי יום שנים עשר חתלת נדה  
שימור להיות שומרת שנים עשר נגדו  
תשיע: ור"ל אמר עשירי כאחד עשר  
היות שומרת י"א ללא נצמיר שומרת  
לפניו שומת שאינו נריך שימור ואח  
רבי יוחנן הר דבר שזותו כרת על שומ

למעוטי תלמיד: ממך זה  
וענה כדמפרש לקמן: וכן  
לכה למשה מסיני. שאף עליה  
מלה בדבר הלמד בדין ג"ש

אֲבֹמֹפֶּלֶא שֶׁבֶכ״ד הַכְּתוּב מִדְּבַר יִמְכֹּחַ הוֹ  
יִועֵץ וְכֵן הוּא אוֹמֵר בְּמִכְרָא חוֹשֵׁב עַל ה' <sup>א</sup>  
רָעָה יִועֵץ בְּלִיעֵל דְּבַר זֶה הִלְכָה לְמִשְׁפַּט זֶה  
הָדִין בֵּין דָּם לָדָם בֵּין דָּם גֵּדָה דָּם לִידָה דָּם  
יִזְבָּה בֵּין דִּין לָדִין בֵּין דִּינֵי נַפְשׁוֹת דִּינֵי מִמּוֹנוֹת  
דִּינֵי מַכּוֹת בֵּין נָגַע לְנָגַע בֵּין נִגְעֵי אָדָם נִגְעֵי  
חַיִּים נִגְעֵי בְּגָדִים דְּבָרֵי אֱלוֹ הַחֲרָמִים וְהַעֲרִיכִין  
וְהַתְּקַדְּשׁוֹת רִיבוֹת זֶה הַשְׁקָאט סוּמָה וְעִיפָא  
עֲגֵלָה וְטַהֲרַת מְצוּרַע בְּשַׁעֲרֵי זֶה לְקַט שְׂכַחַת  
וּפֹאֵה וְקַמַּת מִבְּד״ו וְעִלִּית <sup>ב</sup>מִלְּמֹד שְׁבִית  
הַמִּקְדָּשׁ גְּבוּהָ מֵא״י וְא״י גְבוּהָ מִכָּל הָאָרְצוֹת  
אֵל הַמָּקוֹם <sup>ג</sup>מִלְּמֹד שֶׁהַמָּקוֹם גֹּרָם בְּשִׁלְמָא  
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ גְּבוּהָ מֵא״י דְּכַתִּיב וְעִלִּית אֵלָא  
א״י גְבוּהָ מִכָּל הָאָרְצוֹת מִנָּא לִיָּה דְּכַתִּיב  
יִלְכֵן הִנֵּה יָמִים בָּאִים נָאִם ה' <sup>ד</sup>(לֹא יֵאמָר)  
חִי ה' אֲשֶׁר הִעֲלָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ  
מִצְרַיִם כִּי אִם חִי ה' אֲשֶׁר הִעֲלָה וְאֲשֶׁר הִבִּיא  
אֶת זֶרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ צִפּוֹנָה וּמִכָּל  
הָאָרְצוֹת אֲשֶׁר הִדְחִיתִים שָׁם וַיֵּשְׁבוּ עַל אֲדָמָתָם  
תָּנוּ רַבְנֵי יִזְקֵן מִמֶּרָא אֵינוֹ חַיִּיב אֱלֹא עַל דְּבַר  
שׁוֹדוּנוֹ כִּרְתָּ וּשְׁגַגְתּוֹ חֲטָאת דְּכַרִּי ר״מ רַבִּי  
יְהוּדָה אוֹמֵר עַל דְּבַר שְׁעִיקְרוֹ מִדְּבַר תּוֹרָה  
וּפִירוּשׁוֹ מִדְּבַר סוֹפְרִים ר״ש אוֹמֵר אֵפִילוּ  
דְּקִירוֹק אֲחֵר מִדְּקִירוֹק סוֹפְרִים מֵאִי מַטְעָמָא  
דְּר״מ <sup>ה</sup>נִּגְמַר דְּבַר כְּתִיב הָכָא יְכִי יִפְלֵא

**במופלא** שבב"ד. מומחה למעוטי תלמיד ואין זה כשאר מופלא דבכל דומחין דפרישיות שלי פרק קמא (דף טז):

**שבית** התקדש גבוה. לאו מכל א"י דלואח עין עיטס דמדלי

מיניה דאמר גאחור מקומן (נחמס 97 גז: סבור

כותלי בהמ"ק גבוה מעין עיטס שגזר  
 יק' אלה: **בַּלְמֹד** שהקמום גורם.  
 והמרה מאלף לפסוקי מאלף בנית פסגו והמרה  
 עליהם כדלמחרת לנל בפרק קמא  
 (ד"ה) **ד"א** דהיינו **בַּלְמֹד**  
 שרר חסין בפסח. מימה הא מ"ד  
 הפורים מעוברת דדוקא בניסן הוא  
 דלמחר בפרק קמא (ד"ה ו' וסע) וז'  
 ניסן ואין אחר ניסן אבל מאן דלמחר  
 עד הפורים מדרבנן בעלמא הוא  
 דלמחר כדמפרש בפרק קמא דר"ה  
 (ד"ה ו' וסע) מ"ט דמ"ד עד הפורים  
 ויק' דלמחר מר שאלין בהלכות הפסח  
 קודם הפסח וז' יום אחי לזלוזלי  
 בחמץ ויזין דלמחר כ"ע מדיו  
 דמעוברת לא קא שרי חמץ בפסח:  
**ורשב"ל** אומר עשירי באחד  
 עשר וזה' ולרשב"ל  
 אי אמר וקן ממרא כרבי יוחנן אמאי  
 מייחשיה וז' מחמיר וז' ואין כאן  
 דבד שזרזו כרת וז' דלמחרת לה  
 אי נגעה בכרס כי תרומה וקידש בו  
 אחי האשה דאי טמא הוא אין בו  
 שיה פרוטה דלא חזי אלא להסקה  
 ואינה מקודשת ואי טמור הוא יש בו  
 שיה פרוטה דחזי לאכליה ומקודשת:  
 וז'

ממך דבר למשפט וכתבי ה"תם יאנעלם דבר מעיני הקהל מה להלן דבר שחייב על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת אף כאן דבר שחייב על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת ור' יהודה <sup>על פי התורה</sup> אשר יורוך עד ראיכת תורה ויורוך ור"ש <sup>אשר יגידו לך מן המקום</sup> שהוא אפילו כל דהו א"ל רב הונא בר חנינא לרבא תרגמא לי להא מתניתא אליבא דר"מ א"ל רבא לרב פפא פוק תרגמא ליה כי יפלא כדפולא שבכ"ד הכתוב מדבר ממך זה ויעץ <sup>שיורה</sup> לעבר שנים ולקבוע חדשים <sup>כדתנן</sup> יהן העידו שמעתיכם את השנה כל אדר שהיו אומרים עד הפורים דאי להאי גיסא קא שרי חמץ בפסח ואי להאי גיסא קא שרי חמץ בפסח דבר זה הלכה זו הלכות אחד עשר דאימתר <sup>עשירי</sup> ר' יוחנן אמר עשירי כתישעי ור"ש בן לקיש אמר עשירי כאחד עשר רבי יוחנן אמר עשירי כתישעי מה כתישעי בעי שימור <sup>אף</sup> עשירי בעי שימור ור"ל אמר עשירי כאחד עשר מה אחד עשר לא בעי שימור אף עשירי לא בעי שימור משפט זה הדין <sup>דין</sup> א

**ותומרים** כו'. לפיכך הוצרכו להעיד בן שהיו שאלו חכמים אומרים עד הפורים מעברין ושבו אין מעברין. והם החילו לדרוש בהלכות הפסח דמיה שזולתם בהלכות הפסח קודם לפסח י' וסי מרחק להו לא ימימי עשות הפסח בסוף י' ואחרי לזולתי בחמץ: **דאי להאי גיסא** וי' אמרו כ"ד שכלשבת הגזית שמעברים שפטים והוא אמר אינה מעוברת קא שרי חמץ בפסח: **ואי פיסא**. נמי שרי חמץ בפסח דהדורו כרת: **וין מנה** לנדה. קיימא לן [ומה ענ:] י"א וי' נדה לנדה להלכה למשה מסיני משעברו י' נמי הנדה אינה וכל דמיא שרואה בהם דס זיבה הס ואם רחלה בהם יום או יומיים רלופים שומרת יום ג' ואם פסקה ואם רחלה ג' ימים רלופים הויא איה לקרבן ולטבילת מים חיים. ואפליגו רבי יוחנן ורשב"ל בהלכות נדה נאמרה בן ר"ל אמר שמי הלכות נאמרה בו יחלוק משפטינו ונחש פוגמת בשלישי משבת עשר הכא: **נעשירי רבי יוחנן אמר הרי הוא כנעשירי**. מה הירואה נאמרה בעשירי כרעה להיות שומרת עשר יראה נעשירי הרי שנים ותחזור ותראה באחד עשר הרי ג' אף הירואה נעשירי כרעה להיות שומרת יריוח ג' שאין שנים עשר מנעטר עמהם לנידה הידיבא דלא רחלה ג' רלופין והיות זבה בהנך י"א רבי דקאמר רבי יוחנן העם הלכתיא ע"א הלכה אחת נאמרה בו יחלוק משפטינו ואיך יאמר דלא נחש והוא לאו מימי זיבה הוא אבל שם לשפטינו להיות שימור לרביית עשירי כסם והעשירי שימור לרביית **הוא אחד עשר לא בני שימור**. שנים עשר שהרי אין השנים עשר מימי זיבה אף עשירי לא בני שימור יום נגד יום אלא כהרעה ליריוח ג' הלבן לר"ל שמי הלכות נאמרה בו יום אחד עשר יחלוק משאל עשר שאין עשה שימור לרביית עשירי. ואי פליגו רבי מרמא ורבנן בהלכות אחד עשר כדפליגי ר"ל רמא יום כנגד יום חייב כרת דרבייתו (ויקרא עו) כל יום יומי עומומלתי וגו' ודרשנין [זה ענ:] וימי וכל ימי:

עין משפט  
גד מצודה

לח א מ"י פ"ג מהלכות  
מזמרים הלכה ה':  
לח ב מ"י שם הלכה ז':  
לח ג מ"י שם הלכה ה' ופ"ד  
הלכה ח והלכה ט וע"י  
שם הלכ':  
מא ד מ"י פ"ד מהלכ'  
קידוש החדש הלכה  
יג יד:  
מב ה מ"י פ"ה מהלכ'  
מטמא משכב ומושב  
הלכה ט טול י"ד ס"י חגג:

תורה אור השלם

1. כי יפלא ממך דבר  
הנעשה בך ביום ליום כי  
הו' לך רוח נגד לנגע  
דברי ריבה משפך  
וקמה ותיקל אל המסוס  
אשר יבנה י' אליהו ב'  
דברים י"ח  
2. ממך יצא חשב על י'  
רעה עתה בלעיל  
נחום א"ס  
3. לכן הנה יאמר אים  
נאם י' ולא יאמר עוד  
ד' י' אשר העלה את בני  
ישראל מארץ מצרים:  
אשר את ד' אשר העלה  
אמר הביא את ה' עת  
ישראל מארץ מצרים  
ומכל הארצות אשר  
הרחיקם שם ושב על  
ארצות:

יִרְמְיָהוּ כֵּן יֹאמַר  
4. וְאִם כָּל עַדְתְּ שִׁדְרָאֵל  
הִשָּׁט וְעֵלְמַס רָבִי מִצִּיִּי  
הַקֶּזֶל וְעֵשׂוּ אַחַת מֵאֵת  
מִצּוֹת יי אֲשֶׁר לֹא  
תַעֲשֶׂינָהּ וְאִשְׁמֹה:  
וְקָרָא דִּי  
5. עַל פִּי הַחֹדֶר אֲשֶׁר  
יִיחָד וְעַל הַמִּשְׁטָא אֲשֶׁר  
אִימְרוּ לָךְ הַעֲשֶׂה אֵל  
מִסּוּר מִן הַחֹדֶר אֲשֶׁר  
יִיחָד לָךְ מִיָּמִין וּשְׂמֹאל:  
דְּבִרְסִי וִי אֵי  
6. וְעִשְׂתִּי עַל פִּי הַחֹדֶר  
אֲשֶׁר יִנְחָד לָךְ מִן הַמִּקְוֹס  
וְהִדְאָא אֲשֶׁר יִבְחַר יי  
וְשִׁמְרַת לַעֲשׂוֹת כָּכָל  
אֲשֶׁר צִוִּיתִי: דְּבִרְסִי וִי